

רקוויאם למשורר

1. שיר זיכרון למשורר המת

יאיר יאיר,

הלא תכיריני, זו אני, הציפור-

דיירת חוסה בצל מצבת מילותיך

מלקטת שכחה בפאת שדות שיריך

ציפור קטנה, נוצות כנפיה מניפת אבק,

זמרת עוזה נאלמת בנרפות המייתה

ציפור פוטה,

שירתה אחוזה במארג אינספור מילים

בעוד עיניה בשמש המבקשת

אותה לבוא

ולהיכלות ביפעת

שיגיזנה

2. שיר אהבה למשורר המת.

יאיר יאיר

הייתי כחולמת אותך

כשבאתי אליך במריצת הזמן לאחור

אז חיפשתי בין שכרון הדרים

לבין פלג צל מדרכת

אז מצאתי אותך חולם בין עטלפי עיר

ונשאתי מילים מהים עד אליך

מקלעת קרעי ירח להניח בה

את בדידותנו

אז הייתי לך לו ואתה לי סרוונטס

ולשוננו שירה

שיחד קשרה את קצות הזמן להתנגד לו

3. שיר שטנה ויגון למשורר המת

יאר יאר,

כבד עלי העולם :

מה נהיה מכל השמשות השושנים הירחים

והציפורים שלך

משורר פוסי-נקבה שכמוך

העולם דפק אותך טוב טוב

ואתה כתבת על זה שיר

ועוד הרבה שיר

אני רואה אותך מול תיבת העץ הגדולה

בורר קמץ ופתח, שווא-נע ושווא-נח,

קובוץ ושורוק, צירי וסגול, חטף-פתח וקמץ-גדולה,

חולם- מלא וחולם-חסר

וכו'

מנקד ונוקד, מנקד ונוקד

נוקד ונוקד.

מנפח היכלות בדולה

ומפריחם לדפוס

הראש שלך הולך חופשי

הולך ומקריח

הולך ומנמיד קול

הולך ומת

רק קצוות "כל שיריך" חותכים בי עוד

דקיקים ורעילים.

.א

צר עולמי כשלך,
כוחה של הנמלה ידעתי דרכך
מילים להניף על כתפיה הצרות
הישר אל הלב.

שיר לאמא אווזה
אזנך קרויה אל האדמה
מאזינה לקצביה,
בעורקיך רוחות הסתיו מבשרות תהיה.

אך אמא אדמה משקרת
לך ולי ולכל בנותיה.
אל תסמאי את עיני
אני אוהבת שהן פקוחות.
כי הזמן איננו גלי הים על חוף
כי הזמן איננו יונק בחיק האם.
אל תמהרי את עונות השנה, את דואגת
אך הן ממהרות בעצמן.
אמנם בראשית היו הן אגלי טל נושרים
על עלה ירקרק בראש עץ בקצה יער
אך הכלב מעקצץ זנבו במחול מטורף
ולבסוף ייפול מת לרגלי בעליו
על השטיח בסלון.

יש לי עוד הרבה מה להספיק
אין לי זמן לאמא אדמה.
עד שתחטוף אותי
אליה,
בועטת ומקללת.

Kurt Cobain, Kurt Cobain,
The skies are still ablaze with your glorious NAME,
True I was never one of the many that devoured your game
though I know it to be genius that got you your Fame,
sure what I got to say ain't about laying down the blame,
Still, I cannot abstain from crooning, again and again
Oh Why in all hell couldn't you stand that sky scraping pain
Maybe what i have to say is no less than profane but all the same
don't you know that your death was nobody's gain, your suffering is not on the wane
it' s spread all along the line, running rampant down the main
creating a vortex with a claim,
we are all but moths to the flame.

Myself, I ain't never wrangled the monkey that will not be tame
In search high 'n low, for a slit of the soul to call sane
I got no false prophesies to proclaim

nor cold cuts of comfort to offer in vain-
just these words and this moment
and the gap in this here refrain.

קורט קוביין קורט קוביין
השמים זוהרים עדיין בשמך המופלא,
נכון שלא הייתי בהמונים שבלסו ממשחקך
אך אני יודעת שהגאונות זו שהביאה לך תהילה.
למרות שאין בי רצון לנקוף אצבע מאשימה
לא אוכל להימנע מלקונן, הלוך וחזרה
למה לעזאזל, לא יכולת לשאת את הכאב גורד השחקים
אתה לא יודע שהמוות שלך היה חסר תועלת לכלל האנשים
שהסבל שלך לא נמוג עם השנים
משתרע לאורך הקווים, זורם פראי במרכזים
יוצר מערבולת עם תביעה
איננו אלא עשים ללהבה.

אני לא נאבקתי עם הקוף המסרב להירגע
בחיפוש מעלה ומטה אחר שבריר של נשמה שפויה
אין לי אף נבואת שקר להכרזה
גם לא שיירים קרים של נחמה

רק את אלה המילים ואת זה הרגע
והמרווח שכאן בתוך השיר.

שיר יום הולדת/ אביבה אן

רבים משוררים כתבו זקנתם
לפני לקראת ובזמן,
רבים מתו טרם הספיקו להזדקן.
אולי השירה כילתה אותם,
על כך הם זכורים וחרוטים לא רק בשלטים
כי אם רמבו היה כותב מיליארד שירים
ומת זקן ונרגן בשיכון עלוב ברובע השש עשרה-
כמו פנחס שדה, מול המתנ"ס והדואר המרכזי בשדרות ההגנה,
בואכה כפר שלם עם הגב לתקווה.
הבוקר מול השלט שהעירייה התקינה בגאווה, ליבי פעם בעוצמה,
לא מהתרגשות רק משיעור ההתעמלות במתנ"ס
ושוב תהיתי לאן נעלם "החיים כמשל"
אז ליבי פעם מעוצמת המשורר, הרחק מבית ושפיות,
ושוב תהיתי לאן נעלמו שנות חיי
ומה יעשה אדם אשר לא ידע את נפשו רב ימיו
ומה תעשה האישה, כן האישה, ודאי לא גברת, וכבר מזמן לא ילדה
אבל אישה, כן.
ובהפוגת בוקר חורף טרם יום הולדתה

תצלם בזוויות שונות את השלט,
ומעליו את בית המנורה חסר המנורה
ואיש נאה ומטאטא ויעה בידו ישאל אותה בחיך
אם אותו היא מצלמת
והיא תצביע לעבר השלט ותענה שהוא כתב
יפה באמת יפה ומה אפשר לכתוב בשיכון
ועל השלט כתוב כאן חי ויצר
ולמה להם כפל הלשון שם בעירייה
וכמה שנים לקח לך לגלות, כן לך
הרי על מי את עובדת, רק עם עצמך לדבר את יודעת
ולפני כמה שנים זה היה,
שקיבלת מתנת יום הולדת מההוא שקרעת מתוכך
ונותרת ללא שמץ קדושה,
ובכל זאת לפני עשור, או שניים,
העניק לך בנדיבות קשת,
קשת יום הולדת
מעין קדימון או אקורד סיום,
אך ללא התנצלות
ואת עמדת באמצע דיזנגוף ביום שישי,
לפני עשור או שניים, בזווית אופיינית של צוואר
ובלעת את הקשת נגסת וצחקת
וכמה שנים התעכלה ופנחס כלוא בשיכון
כבר דירטי אולד מאן ולא משורר רב און
הן לועגות לו עושות עיניים מאופרות מדי
ומעיפות נתזי התבשמות נעורים לעברו בניד ראש
היה בז לכשכמותן אשר לא ידעו שירה
וכיום, אין דבר פנחס, העיקר התשוקה
המפעילה את היד לכתיבה
והנה את על סף נטישה של נכסיך הנשיים,
וזה בסדר, באמת בסדר,
ומה תבקשי על סף יום הולדת,
אל מול השיכון עם המדשאה הקצוצה
במספריים של ספר והגרניום האדום
עדיין בפריחה,
את הרצון, הרצון מהכל.
וממי תבקשי, את באמת לא יודעת,
שישחק לך המזל
ולא תאבדי את עצמך שוב לדעת,
שישחק לך המזל.

-

*

אומרים
מהרטרוספקטיבה
תבוא הפרספקטיבה
שתוליד את הפרספקטיבה

אני רואה רחוק
אני רואה עמוק

שום תחליף לא בא לעולם